

«Ρε, Μένιο; Πού πάμε, ρε, από δω; Δεν έχει σπίτια εδώ. Μόνο του Παυλάρα, στην άκρη».

«Ποιο κίτρινο; Αυτό είναι του Παυλάρα, ρε. Αυτό σου λέω τόση ώρα. Δεν έχει άλλον εδώ».

Δεν μπορώ να κρατηθώ, αρχίζω να ξερνάω. Με θέρισε η φακή και οι στροφές.

«Κόψε, σταμάτα!» Πετάγομαι με τα ξερατά στα χέρια. Του το λέρωσα τ' αμάξι.

«Ρε, πας καλά; Για τον Παυλάρα πάμε τόση ώρα;»

«Έχει και παραέχει σημασία. Ρε, επικοινωνείς; Τον Παυλάρα; Αυτός είναι σαν πατέρας μου».

«Όχι, ρε. Δεν προχωράω. Τρελάθηκες; Μ' έφερες στον Παυλάρα, τον άγιο άνθρωπο; Αυτός, όταν σκοτώθηκε ο πατέρας μου, ερχότανε με τα πόδια στα Ικαριώτικα για να μου φέρει γάλα από την κατσίκά του. Κάθε μέρα, γιατί είχα αλλεργία. Κάθε μέρα ερχότανε με το μπουκαλάκι! Ποδαράτο, βρέξει-χιονίσει, δυο χρόνια. Τσοντάριζε και στη σύνταξη, κι είχε τέσσερα παιδιά δικά του, ρε! Τέσσερα! Και βοήθαγε κι εμάς, άλλα δύο. Επειδή ήτανε φίλος του πατέρα μου. Και τώρα μ' έφερες στην πόρτα του; Πας καλά;»

«Τι δεν σε νοιάζει; Πώς δεν σε νοιάζει, ρε; Δεν σε νοιάζει αυτό που σου λέω; Έλα, κάνε μου τη χάρη, κάνε πίσω. Πίσω, μπες στο αμάξι. Άντε, παιδιά, μπίετε όλοι να φύγουμε. Να πάμε αλλού. Εγώ σας το ζητάω, σα χάρη. Πάμε. Πάμε σε κανέναν άλλον, όχι εδώ. Εδώ αποκλείεται. Ρε 'σείς, μιλάτε ρε! Εσείς τον ξέρετε τον Παυλάρα. Εσύ, ρε Μανώλη, ήσουνα βοηθός του ένα φεγγάρι. Πες; Δεν πάμε, ρε! Δεν πάμε στον Παυλάρα! Άλλονε βρείτε, άλλονε!».

«Σταμάτα, σου λέω. Κάνε πίσω, Μένιο. Δεν σ' αφήνω να κάνεις βήμα. Ναι, εγώ! Εγώ δεν σ' αφήνω. Πίσω, μαλάκες, πίσω όλοι σας! Καταλαβαίνεις τι σου λέω; Μη με σπρώχνεις! Σκέψου τι σου λέω: οχτώ χρονών μαντράχαλο με πήγε αγκαλιά στα Καρνάγια. Από τα Ικαριώτικα στα Καρνάγια, το συλλαμβάνεις; Σερνόντανε τα ποδάρια μου στο δρόμο, μια σταλιά είναι ο Παυλάρας. Μ' έβαλε σε φορτηγό και μ' έτρεχε στο Τζάνειο. Και τώρα εγώ θα σπάσω τα χέρια που με σηκώνανε;»

«Μη με σπρώχνεις, ρε! Τι με σπρώχνεις;»

Ξερνάω πάλι πάνω του. Όλη η φακή αμάσητη. Τον βλέπω που κάνει το σήμα, το δικό μας σήμα... Τον αρπάζω απ' το λαιμό, όπως μας το μάθανε. Θα του σπάσω τα γυαλιά μες στα μάτια, του πούστη.

«Όχι τον Παυλάρρα, ρε αρχίδι, όχι σου λέω!»

Αυτό πρέπει να 'ναι το δικό μου αίμα. Κοίτα πώς τρέχει στη φακή! Πόσα μυρμήγκια μαζευτήκανε! Θα πνιγούνε άμα τα φτάσει το αίμα.

Το κεφάλι μου βουίζει. Δεν μπορώ να κουνηθώ, αλλά δεν πονάω πουθενά. Τίποτα δεν νιώθω. Μπορεί να 'χω πεθάνει. Να 'μαι πεθαμένος και να μην το ξέρει κανένας, ούτε εγώ ο ίδιος. Τι να 'γινε ο Παυλάρρας; Δεν ακούω τίποτα. Φύγανε; Άμα πέσανε πάνω του, δεν έχει ελπίδα. Μια σταλιά άνθρωπος... Δεν ακούω τίποτα. Μπορεί να μου σπάσανε το κρανίο, να μου ξεριζώσανε τ' αφτιά. Μπορεί σε λίγο να πεθάνω κοιτάζοντας το ρυάκι από το αίμα μου να τυλίγει τα μυρμήγκια. Μπορεί να πεθάνω μαζί τους.